În ziua nunţii lor

În ziua nunţii lor

Un eveniment remarcabil a avut loc cu mult timp în urmă, la celebrarea unei căsătorii în Anglia. Mirele, un tânăr foarte bogat din înalta societate, rămăsese orb în urma unui accident la vârsta de 10 ani. În ciuda orbirii sale, fusese licenţiatul de onoare al unei cunoscute universităţi şi acum cucerise inima frumoasei sale mirese, deşi el niciodată nu văzuse faţa ei.

Cu puţin timp înainte de căsătoria sa, lui i sau făcut o serie de tratamente de către specialişti şi rezultatul a fost dezvăluit chiar în ziua căsătoriei lui.

Marea zi a sosit şi, odată cu ea, oaspeţii şi cadourile lor. Între participanţii la căsătorie se aflau miniştri, generali, episcopi, oameni de ştiinţă, bărbaţi şi femei din înalta societate. Mirele, îmbrăcat în haine de nuntă, dar cu ochii încă bandajaţi, s-a dus călare pe cal la biserică împreună cu tatăl său. Renumitul său medic oftalmolog i-a întâlnit pe ei în sala epitropiei bisericii.

Mireasa a intrat în biserică, sprijinită de braţul tatălui ei, un om distins cu părul alb. Ea era atât de emoţionată, încât abia putea să vorbească. Se gândea în acele momente dacă, în sfârşit, bărbatul pe carel iubea ar putea săi vadă faţa o faţă pe care alţii au admirat-o, dar pe care el o ştia numai prin pipăitul cu vârful degetelor lui delicate.

Acum ea se apropia de altar., în timp ce melodia lină a marşului căsătoriei plutea prin biserică, a văzut un grup neobişnuit de oameni. Acolo, în faţa ei, mirele, tatăl lui şi doctorul aşteptau mireasa. Doctorul era încă ocupat cu desfacerea bandajului de pe ochii tânărului mire.

Odată ce bandajul a fost înlăturat, mirele a făcut un pas înainte, având încă un tremur de nesiguranţă, ca al unuia care nu este complet trezit din somn. O rază de lumină trandafirie dintr-o ferestruică de deasupra altarului a căzut pe faţa lui, dar el n-a părut că a văzut-o.

Putea el să vadă ceva? Da! Recăpătând pe moment stabilitatea şi comportarea sa obişnuită, şi cu o demnitate şi bucurie care niciodată nu se văzuseră pe faţa lui, a păşit înainte ca s-o întâlnească pe mireasa sa. Ei s-au privit în ochi unul pe altul şi se părea că privirea lui niciodată nu s-ar mai depărta de pe faţa ei.

„În sfârşit!" a spus ea. „În sfârşit", a repetat el solemn, aplecându-şi capul. A fost o scenă cu o mare putere dramatică, ca şi de mare bucurie.

Pe cât de frumoasă este această povestire, ea nu este decât o sugestie sau o imagine a ceea ce va avea loc cu adevărat în cer, când creştinii care au mers prin această lume de încercări şi dureri Îl vor vedea aevea, faţă către faţă, pe Acela care ia mântuit de păcat şi pierzare (1 Corinteni 13.12).